

[Gottschalck-Hansen.]

Dam i, at det ikke løser problemerne om ejendomsskatten; det tror jeg i øvrigt heller ikke de tre forligspartnere mener; det er noget rent foreløbigt. Jeg er også enig i, at der er problemer, og at de skal løses. Men så hører enigheden også op. Det må jeg erkende. Jeg tror ikke, at den her anviste vej er farbar eller hensigtsmæssig at betrede, og det er så rigtigt, når hr. Poul Dam i sin fremsættelsestale siger: vi foregøgler os ikke enighed om alle enkeltheder i vor skitse. Det er klogt at tage dette forbehold. Det er sikkert helt, helt rigtigt.

Hvad angår selve forslagene har indenrigsministeren jo som nævnt behandlet disse, og jeg skal da fatte mig i yderste korthed.

Det første forslag er jo ganske enkelt et spørgsmål om at indføre fuld grundskyld. Det vil næppe chokere hr. Poul Dam, når jeg siger: hus forbi. Det er ikke mig, det er min kollega. Det er ikke noget, vi tror på eller ønsker at være med til — ikke fordi vi af gammel fordom frygter selve tanken, men fordi vi simpelt hen ikke tror på den. Det er meget besnærende og i og for sig også snedigt, når hr. Poul Dam i bemærkningerne til forslaget siger, at der er jo ikke tale om, at man omgående forhøjer. Man begynder derfor med en relativt uskyldig talstørrelse som 35 promille. Vi ved imidlertid, hvorledes disse ting tager form og udvikler sig, og tendensen i lovgivningsmagten i dag — og jeg tror, det har lydhørhed i mange kredse i det høje ting — er jo netop, at vi er ved at gå den modsatte vej. F. eks. åbnes der nu adgang for folk, der har landbrug på jordrentevilkår, til at erhverve denne ejendom. I stedet for at være bestyrer for staten af jord, som de svarer jordrente af, kan de købe denne jord og blive selvejere. Det er en udvikling, der er i gang, og som mange har givet udtryk for at de viser forståelse over for.

Jeg tror ikke på, at man ad jordrentens vej kan klare hele dette problem, og jeg er enig med hr. Ove Hansen — og for så vidt altså også med indenrigsministeren — i

spørgsmålet om, hvorvidt satserne skal være de samme over hele landet. Jeg vil gerne have ensartethed, og jeg er enig med ordføreren for forslagsstillerne i, at alt jordlovgivningsprovenu skal tilfalde kommunerne. Derom kan vi være helt enige. Men vi har dog, da min partifælle hr. H. C. Toft førte ordet under debatten om ejendomsbeskatningen, klart og tydeligt givet udtryk for, hvad vi mener om disse ting: vi vil samle det hele som ét provenu, der kommer kommunerne til gode, og vi mener, at man skal have en ganske bestemt promillesats som maksimum. Jeg ville dog være meget bekymret, hvis det skulle være den samme promillesats i hele landet. Dertil er vilkårene for forskellige, og det er jo helt rigtigt, når hr. Ove Hansen spørger: hvad er det promillen af? Det er nu engang ikke det samme, om det er ovre ved Oksbøl eller Varde eller det er i Gentofte kommune. Der er en forskel dér.

Hvad angår det andet forslag til folketingsbeslutning, det, der taler om kommunernes planlægning, og som vil modvirke grundspekulationen, har forslagsstillerne den frimodighed at henvise til de jordlovsforslag, der den 31. maj 1963 blev vedtaget af et flertal i det høje ting, men som den 25. juni samme år blev forkastet af et flertal af den danske vælgerbefolkning. De jordlove blev manet i jorden, og jordpåkastelsen blev foretaget af et flertal af vælgerbefolkningen. Der er en lille bitte smule drilsk i at opfordre regeringen til at hoppe på den limpind. Jeg kommer næsten til at forestille mig den ærede ordfører for forslagsstillerne som hin germanske kvinde Lorelei, der ved sin sødmefyldte sang søger at lokke regeringsskuden ind på de farefulde skær. Det kan betyde undergang. Det kan betyde tiltetgørelse. Det kan betyde fortabelse. Jeg tror nu også, at socialdemokratiet i og for sig har fået nok. Så sent som i går udtalte den højtærede statsminister, at SF skal få lov til at stemme for deres love, men ikke bestemme deres politik. Jeg har altså også forstået den reaktion, som indenrigsmini-